

Sygn. akt V KKN 674/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 20 marca 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN Henryk Gradzik (spraw.)

Sędziowie: SN Halina Gordon-Krakowska

SN Wiesław Kozielowicz

Protokolant: Michał Wierzbowski

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2001 r.

sprawy **L. K.**

oskarżonego z art. 166 i z art. 286 dkk

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w P.

z dnia 26 maja 1998 r., sygn. IV Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 20 stycznia 1998 r., sygn. II K [...]

1. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciąża oskarżonego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w G. w wyroku z dnia 20 stycznia 1998 r., sygn. II K [...] skazał L. K.:

- za występki z art. 166 dkk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- za występki z art. 286 dkk na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Łączną karę pozbawienia wolności orzeczono wobec oskarżonego w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy, a jej wykonanie warunkowo zawieszono na 3 lata. Nadto na podstawie art. 75 § 1 dkk Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 2000 zł.

Obrońca oskarżonego wniósł apelację od tego wyroku w części skazującej za występki z art. 166 dkk. Po rozpoznaniu apelacji Sąd Wojewódzki w P. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w zaskarżonej części.

Od prawomocnego wyroku Sądu Wojewódzkiego w P. z dnia 26 maja 1998 r. sygn. IV Ka [...] obrońca L. K. wniósł kasację. Zarzucił wyrokowi rażące naruszenie przepisów postępowania, a konkretnie art. 388 pkt 2 dkpk, przez nie wzięcie pod uwagę z urzędu bezwzględnej przesłanki odwoławczej polegającej na nienależytej obsadzie sądu pierwszej instancji. W przekonaniu autora kasacji do zaistnienia uchybienia polegającego na tym, że orzekał w sprawie sąd nienależycie obsadzony doszło na skutek wadliwego zarządzenia o wyznaczeniu składu sądu. Polecono w nim mianowicie wezwać ławników „z listy” (k. 149). W ten sposób obowiązek wskazania imiennie ławników do składu sądu orzekającego w sprawie L. K. został scedowany na pracowników sekretariatu sądu, a więc na osoby do tego nie upoważnione.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie wyroku Sądu Wojewódzkiego w P. i utrzymanego nim w mocy wyroku

Sądu Rejonowego w G. oraz o przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Nie można odmówić słuszności obrońcy oskarżonego, gdy zarzuca, że sposób wyznaczenia ławników do składu orzekającego w Sądzie Rejonowym uchybiał poświęconym tej materii przepisom. Zgodnie z obowiązującym wówczas art. 304 § 1 dkpk wyznaczenie terminu rozprawy głównej należało do obowiązków prezesa sądu, które mogły jednak zostać przekazane przewodniczącemu wydziału lub upoważnionemu sędziemu (art. 86 § 2 dkpk). W zarządzeniu tym należało wskazać osoby podlegające wezwaniu na rozprawę, a więc również ławników. Jest oczywiste, że warunek „wskazania” spełniało tylko wymienienie ławników z imienia i nazwiska. W wyborze ławników do składu orzekającego prezes sądu powinien kierować się przepisem art. 144 § 1 usp, normującego kwestię częstotliwości wezwań ławników w ciągu roku kalendarzowego, a także postępować zgodnie z wydanymi przez siebie zarządzeniami dotyczącymi kolejności wyznaczania ławników na posiedzenia i zasad korzystania z list ławników przez poszczególne wydziały (§ 71 Regulaminu wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych). Przytoczone uregulowania nie przewidują możliwości przekazania uprawnienia do imiennego wskazania ławników przez osoby wykonujące zarządzenie o wyznaczeniu terminu rozprawy, tj. przez pracowników administracji sądowej.

Uchybienie popełnione przy wyłonieniu ławników do składu sądu, który orzekał w pierwszej instancji nie oznacza jednak, że doszło do rozpoznania sprawy przez sąd nienależycie obsadzony, w rozumieniu art. 388 pkt 2 dkpk. O sądzie nienależycie obsadzonym można bowiem mówić w tych tylko wypadkach, gdy skład sądu orzekającego jest niezgodny z odnośnymi przepisami ustawy, określającymi tenże skład w zależności od rodzaju sprawy

oraz instancji, w której jest rozpoznawana (art. 19, 20, 429, 433 dkpk). Sprawa L. K., oskarżonego o przestępstwa z art. 166 i 286 dkk wymagała rozpoznania w pierwszej instancji przez sąd orzekający w składzie jednego sędziego i dwóch ławników (art. 19 § 1 dkpk) i wymóg ten został spełniony. Bezzasadny jest zatem zarzut kasacji, jakoby wyrok Sądu Rejonowego był obciążony bezwzględną przyczyną odwoławczą z art. 388 pkt 2 dkpk, która obligowałaby Sąd Wojewódzki do uchylenia go niezależnie od granic wniesionej apelacji i wpływu uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia.

Uchybienie podniesione w kasacji, polegające na naruszeniu przepisu art. 304 § 1 dkpk, należy do kategorii względnych przyczyn odwoławczych. Natomiast zarzut jego popełnienia, skierowany przeciwko wyrokowi sądu drugiej instancji mógł zostać wysunięty w kasacji w takim tylko wypadku, gdyby wcześniej został wskazany w apelacji i nie doczekał się satysfakcjonującego stronę skarżącą rozpoznania przez sąd odwoławczy. Z przebiegu postępowania odwoławczego wynika jednak, że w apelacji od wyroku sądu pierwszej instancji nie podniesiono zarzutu niewłaściwego trybu wyznaczenia ławników. W tej sytuacji, Sąd Wojewódzki, rozpoznający sprawę w granicach środka odwoławczego (art. 382 dkpk) nie miał podstaw do rozważania skutków procesowych zaistniałego w tym względzie uchybienia, skoro nie należało ono do bezwzględnych przyczyn odwoławczych. W związku z powyższym wytknięte w kasacji uchybienie w ogóle nie może obciążać zaskarżonego wyroku Sądu Wojewódzkiego i jako takie przesądza o oczywistej bezzasadności kasacji.

Już tylko na marginesie Sąd Najwyższy zauważa, że gdyby nawet zarzut sprzecznego z art. 304 § 1 dkpk wyznaczenia ławników do składu sądu orzekającego w pierwszej instancji został podniesiony przez obrońcę w apelacji, byłby skuteczny jedynie w razie wykazania wpływu owego uchybienia na treść

wyroku Sądu Rejonowego. W realiach sprawy nic jednak nie wskazuje na zależność pomiędzy trybem wyłonienia ławników, a treścią rozstrzygnięcia sprawy przez sąd pierwszej instancji.

Z wszystkich powyższych powodów kasację obrońcy oskarżonego należało oddalić jako oczywiście bezzasadną.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 w zw. z art. 518 kpk.

Przewodniczący: SSN (Henryk Gradzik)

Sędziowie: SSN (Halina Gordon-Krakowska)

SSN (Wiesław Koziół)